

Conferència inaugural de la Reunió del Cercle d'Economia a Sitges

President Montilla

Sitges. 28.5.2010

Molt bon dia a tothom.

La cita anual de les Jornades del Cercle d'Economia constitueix sempre un estímul i una oportunitat per afinar diagnòstics, recapitular la feina feta, comprovar la idoneïtat de les orientacions de futur.

És, en definitiva, una ocasió magnífica per pensar en veu alta, per escoltar atentament, per dialogar de manera constructiva i per enviar missatges clars a la societat.

Fa un any des d'aquestes jornades -en el moment més dur de la crisi- es va voler mostrar una actitud positiva, afirmant l'esperança i la voluntat de recuperació.

Vaig elogiar públicament aquell propòsit, perquè creia i segueixo creient que els estats d'ànim col·lectius són determinants. I vaig entendre que era revelador de l'esperit i la voluntat amb què el Cercle pretenia que s'encarés un any especialment dur per a la nostra economia.

Una voluntat compartida per tots els agents econòmics i socials, públics i privats. Una voluntat assumida pel Govern de Catalunya i traduïda en decisions i accions concretes i tangibles. Emmarcades en una estratègia a llarg termini. Condicionades, tanmateix, per un context espanyol, europeu, global.

Aquest any el Cercle, ens repta a debatre sobre què cal fer Per a que l'economia torni a funcionar.

Al final de la meva intervenció procuraré referir-m'hi més concretament, intentant de fer la meva modesta aportació a la invitació del Cercle.

Avui, certament i per sort de tots, ja no busquem brots verds que ens facin pensar que comencem a revertir la situació tan negativa que vivíem fa un any.

Avui comencem a identificar amb claredat els primers indicis d'aquella recuperació desitjada. I tots confiem poder dir, amb veu alta i no amb la boca petita, com fem ara, que hem sortit de la recessió; que no de la crisi, tan de bo.

I som més conscients, encara, del pes i la influència determinant del nostre context en la modulació de les nostres decisions col.lectives.

Malgrat la realitat internacionalitzada de l'economia catalana malgrat les orientacions estratègiques de la nostra política econòmica dirigides a fer un salt qualitatiu de la nostra competitivitat i la nostra productivitat; malgrat el reconeixement de la necessitat de realitzar les reformes estructurals que aquest salt qualitatiu requereix, i malgrat ser en la bona direcció i que podem considerar que tècnicament hem sortit de la recessió, perquè hi ha un conjunt d'indicadors que marquen un canvi clar de tendència (entrada de comandes industrials, matriculació de vehicles - influïda, ja ho sé, pels plans públics de suport i segurament per l'avençament de compra relacionat amb la pujada de l'IVAconfiança del

consumidor, índex de producció industrial, pernoctacions hoteleres, consum d'energia elèctrica a les indústries)...

El mes passat l'atur registrat va caure en més de 10.000 persones. I aquest mes de maig sembla que anem en una direcció semblant.

Malgrat tot això, hem vist com, les darreres setmanes i dies se'ns exigia canviar de ritme, anar més de pressa, amb un sever pla d'ajust i amb l'acceleració de les decisions sobre les reformes dels nostres sistemes financer, laboral, de pensions...

Una de les lliçons que hem extret de la crisi global, és que les reaccions s'han de produir amb molta rapidesa, perquè el que avui és un símptoma preocupant, demà pot haver esdevingut un perill imminent o un daltabaix borsari.

La Unió Europea ho ha viscut i ho ha patit. En el cas de la situació que va requerir la intervenció de suport a Grècia, es va pagar la lentitud de la reacció. Aquells dies, crec que estarem d'acord, que es van encendre alguns senyals d'alarma sobre els mecanismes de funcionament de la Unió. I calia canviar les coses perquè això no torni a passar.

Comparteixo la idea que el que està passant les darreres setmanes reclama a crits més Europa. Més Europa política i econòmica.

Perquè es posa d'evidència que l'una sense l'altra no aniran. Tenir una política monetària comunida, però no una política econòmica comuna pot esdevenir un problema per a l'economia i per a la política alhora. I el que

ha estat passant ens indica clarament que cal millorar i cal avançar cap a una major integració política europea.

Tornant a Espanya, és evident que la nostra economia té unes fragilitats que la fan més vulnerable.

Tot i que he de dir, no pas per consolar-nos sinó per deixar de flagel·lar-nos, que aquests dies veiem com els països del nostre entorn estan aplicant-se la mateixa medecina que, en el nostre cas i en algun altre país és una exigència: Contenció, ajustos i reformes.

I davant l'exigència de les autoritats econòmiques europees i internacionals, tenim dues opcions:

La resignació malhumorada a ser subjectes passius dels esdeveniments i de les decisions que altres prenguin per nosaltres, o bé la determinació d'assumir les nostres responsabilitats i de participar activament en la conformació d'una voluntat col·lectiva.

Si optéssim per la primera, el nostre destí no seria altre que la decadència per manca de voluntat, per manca de confiança en nosaltres mateixos, sense les quals és impossible guanyar-se la credibilitat davant dels altres.

Perquè d'això es tracta: De guanyar credibilitat. De generar confiança. La credibilitat que neix de l'autoestima i de la confiança en les pròpies capacitats i en la voluntat de superar les adversitats.

Credibilitat dels governs. Credibilitat de les oposicions polítiques, de les empreses, dels empresaris, dels treballadors, de les organitzacions empresarials, dels sindicats, de les universitats, dels mitjans de comunicació, de les institucions i credibilitat de la societat civil. En definitiva, credibilitat d'un país, en el seu conjunt i dels seus principals actors, per assumir les seves responsabilitats, per compartir una mirada lúcida i crítica sobre la seva realitat, per aixecar un projecte comú de futur, per repartir equitativament els sacrificis necessaris, per renunciar als interessos tàctics i particulars en nom de l'interès comú.

Ara aquest és l'objectiu: generar credibilitat en Catalunya i en Espanya.

Es tracta d'un objectiu que requereix de l'aportació activa, responsable i solidària de tota la societat. D'un objectiu que està molt per sobre de les conjuntures polítiques i dels processos electorals immediats. O des de la política s'entén això i s'actua en conseqüència o el seu descrèdit arribarà a límits inaudits.

Per això crec que és especialment rellevant l'actitud dels actors polítics de cara a restablir la credibilitat minvada del país.

I no pas perquè cregui que recuperar la credibilitat depengui essencialment de la política, sinó perquè els polítics tenim el plus de responsabilitat de l'exemple, entre altres.

I, creguin-me: se'm fa molt difícil d'entendre la situació que estem vivint a Espanya. Es fa molt difícil de comprendre que, en un moment crucial en el que s'estan prenent decisions dures i doloroses per aplicar un pla d'ajust que acceleri la consolidació fiscal i per activar les reformes

estructurals -decisiones que la majoria dels actors econòmics i socials considera indispensables-, no sigui possible aconseguir un acord polític bàsic que converteixi aquestes decisions en un gran acord de país, en un gran pacte d'Estat.

Aquesta seria la millor manera d'enviar un missatge clar sobre la determinació col·lectiva de posar de nou en marxa l'economia espanyola. Un missatge diria que molt necessari per recuperar la credibilitat malmesa.

En el mateix sentit, i pensant més concretament en casa nostra, lamento que a Catalunya no haguem pogut completar la sèrie d'acords estratègics i sectorials -hem avançat en algunes coses- amb un pacte polític per afrontar tots plegats les polítiques per sortir de la crisi.

Per més voltes que hi dono, no ho entenc. O, més ben dit, em resisteixo a creure que l'ansietat electoral pugui en aquestes circumstàncies passar per davant de l'interès de país.

És decebedor veure polítics que, mentre en els discursos s'omplen la boca d'apel·lacions a treballar per les properes generacions, a l'hora de la veritat es vegin arrossegats pel benefici del regateig a curt termini, pensant només en les eleccions.

Creguin-me que per mi no estan en joc les eleccions que se celebraran en un moment o altre d'aquest any. Per mi està en joc una cosa molt més seriosa que és quin projecte de futur estem oferint a la nostra societat i als nostres fills.

I quan el que està en joc és el futur d'un país, se suposa que tothom està en disposició de donar valor al que compartim i a aparcar o relativitzar allò en què discrepem.

Per això contemplo amb enveja l'acord polític admirable segellat a Portugal entre el Govern i l'oposició. On tothom ha hagut de rectificar i d'admetre plantejaments erronis per posar el deure derivat de la gravetat de la situació per davant de les seves posicions i les seves promeses electorals.

O, anant a la major, el difícil acord assolit in extremis a la Unió Europea per rescatar l'euro, amb un fons de 750.000 milions.

Un acord polític que, a més, com deia abans, té la virtut de fer evident que Europa només té futur si s'articula políticament, si es dota dels instruments que facin possible una política econòmica i social comuna. No vegin en el meu astorament o la meva decepció una actitud cànvida o ingènua.

Sóc perfectament conscient que l'acord per l'acord no resol els problemes i que moltes vegades els grans consensos amaguen també els grans problemes o en difereixen la seva solució.

Però hi ha moments de màxima responsabilitat en els que els acords són una condició necessària per a la resolució dels grans problemes.

I si el moment que estem passant no és un d'aquests moments, ja em diran què és una situació d'emergència.

Com diu el proverbi, per sortir d'un pou, el primer que cal fer és deixar de cavar. I això també val per la política quan veus que hi ha qui sembla alegrar-se que les coses vagin cada dia una mica pitjor.

O quan alguns treuen pit per no posar pals a la roda com un gest heroic i de salvació del país, quan el que haurien de fer és empènyer el carro de manera responsable; es pot treure pit per una abstenció, altres no en treuen per responsabilitzar-se votant afirmativament a Madrid i a Catalunya.

Però de ben poc serveix lamentar-se. Tot i mantenir la convicció sobre la conveniència d'un gran acord polític per afrontar la sortida de la crisi, i de no defallir en l'esforç per fer-lo possible, tant en l'àmbit català com en l'espanyol, el Govern de la Generalitat ha pres i seguirà prenent les decisions que calguin.

Seguirem prenent decisions i seguirem demanant sacrificis. Amb tres condicions: predicant amb l'exemple, demanant que aportin més els qui més tenen i explicant a la societat que demanem el que demanem per seguir mantenint sostenible l'Estat del Benestar que tant d'esforç ha suposat construir fins avui.

Les decisions que s'han pres i que s'han de prendre avui i les setmanes i mesos que venen són de tres tipus: mesures anticrisi, ajustos per reduir el dèficit i reformes estructurals.

[Mesures anticrisi]

El Govern de Catalunya té, si més no, l'autoritat moral d'haver estat el primer en aprovar un paquet de mesures anticrisi, ja l'abril de 2008, i d'haver-se mostrat molt actiu amb els paquets que successivament hem anat aplicant. No pas improvisant sinó responent en cada moment i en la mesura de les nostres possibilitats a l'evolució de la crisi que, a començaments de 2008 ningú no preveia ni tan profunda ni tan llarga.

L'últim d'aquests paquets de mesures és el que es deriva dels 30 compromisos acordats amb agents econòmics i socials el desembre passat.

Es tracta de noves mesures per reforçar l'ocupació, la formació, els sectors clau, com la recerca, l'habitatge i la xarxa de polítiques socials, que són necessàries per ajudar autònoms i famílies que ja fa molts mesos que han perdut l'ocupació.

I, sense cap ànim d'exhaustivitat, sinó brevíssimament, el darrer mes, el govern ha pres acords relacionats amb els Plans Extraordinaris d'Ocupació Local, que generaran ocupació temporal uns 13.200 llocs de treball; amb les inversions públiques de GISA els propers anys de 4.137 M d'euros, amb la línia de crèdits de suport a la Recerca, amb noves mesures de foment de l'ocupació a través dels municipis, i amb una inversió important també de dotació del nostre sistema educatiu en noves tecnologies per més de 24 M d'euros.

No cal anar més lluny per exemplificar fins a quin punt el Govern té les prioritats clares: educació, innovació, màxim esforç per mantenir la inversió pública, suport als aturats, realisme en els comptes públics.

[Pla d'ajust]

En relació al Pla d'ajust presentat pel Govern espanyol aprovat ahir pel Congrés dels Diputats, crec que no hi ha altra actitud possible que donar-hi suport, sense vacil·lacions. Per responsabilitat de país i per responsabilitat europea.

Entorpir-ne la validació, introduir desconfiança sobre la seva oportunitat o efectivitat només pot tenir efectes negatius en una situació de dificultat extrema com la que vivim.

A Catalunya hem acceptat la nostra part de responsabilitat. El Govern actuarà

- Aplicant el Reial Decret validat ahir per les Corts.
- Emprenent accions per reduir el dèficit de la pròpia Generalitat i de racionalització del conjunt del sector públic català.
- I adoptant (al llarg de les properes setmanes) mesures fiscals que afectaran únicament a les persones amb capacitat fiscal més alta.

Per tant, doncs, assumim els sacrificis relatius aplicats al sector públic. Amb un argument força entenedor i irrefutable: a Espanya, l'ajust del mercat laboral s'ha produït principalment mitjançant la pèrdua de llocs de treball, no mitjançant la reducció de sous ni la reducció de l'horari laboral.

En el sector públic, hem optat per aplicar una reducció salarial que és progressiva, per la qual els qui guanyen més faran l'esforç més gran.

Cap empleat públic ha de perdre la seva feina. La participació de la contractació del sector públic a Catalunya ja és molt baixa en comparació amb la resta d'Europa i creiem que l'ocupació en el sector públic hauria de comportar una garantia d'estabilitat.

Però el sector públic manté una posició privilegiada respecte del sector privat, especialment en la crisi actual, i aquesta és la raó per la qual demanem als funcionaris que aportin la part que els toca.

A la vegada, aquest ajust salarial s'ha d'emmarcar en un procés de racionalització i simplificació del nostre sector públic, amb la vista posada en l'objectiu d'assolir una administració i uns serveis públics més eficients.

També hem assumit, malgrat l'esforç que estem fent, l'alentiment d'algunes de les inversions en infraestructures o de l'aplicació de les noves polítiques socials.

Som conscients que amb l'ajust fiscal, de contenció de la despesa i de reducció del dèficit que cal fer, el ritme d'algunes millores en infraestructures s'alentirà.

Però s'alentirà en comparació amb un nivell màxim, en termes històrics, d'inversió. Ha estat aquest govern el que ha liderat una revolució en les infraestructures de Catalunya.

Els números són més que evidents: la despesa en infraestructura per habitant gairebé s'ha duplicat, de 365 euros el 2003 a 685 en el pressupost d'enguany.

Des del Sincrotró Alba fins a la nova terminal de l'aeroport, passant per la dessalinitzadora del Prat, les primeres estacions de la Línia 9, o l'inici dels regadius del Canal Segarra-Garrigues, entre moltes altres, aquest govern ha completat infraestructures que definiran el país durant molts anys.

A Catalunya, no s'havia construït mai tanta infraestructura pública en un període de temps tan curt.

I el cas de la despesa social és similar. En cap moment de la història del nostre país la protecció social ha estat tan general i tan estesa.

La crisi del deute sobirà europeu probablement comportarà que no puguem estendre la cobertura del que hem anomenat quart pilar de l'Estat del Benestar tan ràpidament com ens agradaria, com en el cas de la llei de dependència. Però racionalitzar no vol dir desistir. No vol dir revertir cap de les conquestes que hem aconseguit.

Els dèficits actuals han estat causats molt principalment per una caiguda dels ingressos com a resultat de la crisi, i especialment per l'esclat de la bombolla immobiliària que tots per activa o per passiva havíem ajudat a inflar. Ara bé: a alguns els agradaria aprofitar aquest moment per desmantellar l'Estat del benestar. Són els que prediquen simultàniament les retallades pressupostàries i la baixada dels impostos. I la reducció del dèficit: quadratura del cercle.

Per mantenir la cohesió social hem d'aplicar la lògica que els qui tenen més hauran de suportar una part més gran de la càrrega.

L'equitat no és un producte de luxe del qual només es pot gaudir quan les coses van bé; el segell de la lluita per l'equitat ha de formar part dels principis d'un Govern.

Tampoc podem oblidar que l'Estat del benestar és un dels fonaments de la nostra prosperitat. Comparteixo la idea de molts economistes que, globalment, és un actiu econòmic més que una càrrega. La importància del tercer sector i del sector salut en termes de PIB ho demostra.

Però, també sóc conscient que la pervivència de l'Estat del Benestar només serà possible si es donen les condicions econòmiques necessàries per finançar-lo. D'aquí la nostra aposta per una economia més oberta i més internacional, l'única que ens assegura recuperar la competitivitat que ens garanteixi un creixement i una ocupació de qualitat.

Fer-ho possible passa per les inajornables reformes estructurals dels mercats laboral, del financer, de l'energètic i del sector públic. Però,

atenció, crec que cal abordar aquestes reformes amb més pragmatisme que ideologia.

[Reforma laboral i nou pacte de solidaritat]

No em puc estar de formular una petició molt clara i molt concreta als empresaris d'aquest país: contractin joves, confiïn en ells, apostin pel seu talent.

Ja sé que em diran: "reformin el mercat laboral per fer-ho possible".

I la meua resposta no pot ser altra que positiva. D'acord, reformem el mercat laboral però amb el propòsit de fomentar la contractació indefinida.

Em sembla interessant la reflexió que feia un altre ponent d'aquestes jornades Miguel Boyer, en un article de fa uns dies, sobre aquesta qüestió.

I anant més enllà, el que hem de fer és redoblar l'esforç col·lectiu per assegurar la millor formació possible dels nostres joves. No perdem de vista la prioritat més important per fer el salt de qualitat cap a una economia competitiva en el marc europeu i global: la formació. Per cert, aprofito per deixar dit, aquí, que gràcies al conjunt d'iniciatives del govern, 324.000 persones han participat en accions formatives, promogudes pel Departament de Treball i més de 150.000 han rebut orientació per trobar una nova ocupació al llarg del 2009.

Però, la reforma laboral és, bàsicament, una responsabilitat dels agents econòmics i socials. No es tracta de buscar noves excuses per no contractar joves ni per oferir-los perspectives professionals engrescadores i estables.

Perquè en el fons del que es tracta amb les reformes estructurals és de reequilibrar les solidaritats internes de la nostra societat, les que fan possible la cohesió social, sense la que no hi ha prosperitat que valgui.

Així els sacrificis que es demanen als més instal·lats (les classes benestants, els treballadors amb feina estable, els funcionaris públics, els jubilats amb pensions més altes) només tenen sentit si poden justificar-se, si reverteixen en possibilitar una millor formació i millors ocupacions per als joves, garantia de la reproducció econòmica i social del sistema de benestar.

Una societat que sacrifiqui sistemàticament les expectatives de la seva joventut per assegurar el benestar de la gent gran és a la llarga inviable en caure en un declivi demogràfic, econòmic i social. Vital en definitiva.

De la mateixa manera dic que una societat que no lluiti per la plena igualtat retributiva entre home i dona a tots els nivells de responsabilitat. I no facilita al màxim possible la conciliació de la vida personal i laboral, no només estarà cometent una injustícia sinó un error gravíssim que pagarà en el futur.

Això cal dir-ho clarament i assumir-ho, tot replantejant un nou pacte social entre les diverses generacions que avui conviuen a Catalunya i a Espanya.

Sis reptes per a que l'economia torni a funcionar.

Per anar acabant i una mica a tall de síntesi, voldria reprendre, com he dit al començament, el títol de la Jornada i formular alguns reptes als que, tal com jo ho veig, s'ha d'enfrontar la societat catalana si volem que la nostra economia torni a funcionar i torni a fer el paper motor que li correspon.

Els reptes que crec que hem de saber afrontar, alguns dels quals ja he esmentat al llarg de la meva intervenció, són:

1.- Recuperar l'autoconfiança. Recuperar la confiança en nosaltres mateixos, en les possibilitats del país.

Començant per posar en valor els nostres actius com a país, no menystenir-los.

¿O és que no és cert que Catalunya està fent un salt endavant en recerca?

Un salt reconegut internacionalment, com ho demostren els avenços que estan assolint els principals científics que treballen als nostres centres i hospitals públics; Com ho demostra el nombre d'investigadors catalans escollits per l'European Research Council. Una progressió que ha estat possible gràcies a una política de país continuada en el temps (iniciada i

impulsada en el seu moment per Andreu Mas Collell) i blindada amb el pacte nacional que s'ha assolit aquesta legislatura.

O que la "nova indústria" és una realitat plena, activa madura, resultat de milers de decisions empresarials, acompanyades d'una nova política industrial, que el Govern ha estimulat i continuarà estimulant amb un nou Pla, ben aviat.

O que son una potència indiscutible en l'agroalimentació; o que l'esperit emprenedor segueix vivíssim al nostre país. Una prova també amb un darrer reconeixement europeu fa només uns mesos.

Si tot això és cert, i ben cert, no tenim dret al pessimisme i a la resignació. Hem de desterrar de la vida política i mediàtica els derrotistes i els demagogs, els que prefereixen que les coses vagin malament al país en el seu conjunt, pensant que així a ells els aniran bé a ells. Hem de deixar de tirar-nos pedres a la pròpia teulada.

2.- Recuperar els valors de l'austeritat, la tenacitat i l'esperit de sacrifici. Cal operar un canvi en la mentalitat col·lectiva. Fa temps que dic i repeteixo que caldria treballar més i no necessàriament guanyar més. O, si vostès volen, que hem de produir millor, treballant i guanyant el mateix. També dic que el veritable patriotisme es ajudar al país a sortir de la crisi. O que no és possible que una societat avanci si creu que tot són drets sense la contrapartida dels deures.

Sóc el primer convençut que cal ajudar la gent que ho necessita a superar els moments dolents. Però amb la condició que ells també s'han

d'ajudar: els treballadors formant-se i reciclant-se; els empresaris innovant, arriscant, adaptant-se a les noves circumstàncies i internacionalitzant-se.

No crec en l'economia i la societat subsidiades. Però ja no es tracta de creure-hi o no. És que esdevindrà absolutament impossible de sostenir. És que l'Estat del Benestar entrarà en col.lapse si no es produeix una racionalització que ens permeti seguir-lo sostenint.

3.- Reduir el dèficit públic per a tornar a tenir credibilitat en els mercats. Això no és una caprici, és una necessitat de supervivència d'una economia molt endeutada en els mercats internacionals, molt més en l'àmbit privat que en el públic.

Per aconseguir-ho hem de reduir despesa. Amb mesures, insisteixo, d'austeritat, d'eficiència, prioritzant i atenent les prioritats. El sacrifici en forma de retallada de sous dels que tenen la feina segura, ajuda a pagar els costos de les prestacions dels que s'han quedat sense feina i han deixat de tenir ingressos.

Per cert, retallades de despesa, el Govern de la Generalitat va ser el primer en fer una primera retallada de despesa ja als pressupostos del 2007, al tercer trimestre, quan vam veure que començaven a caure els ingressos de l'impost de patrimoni, vam aprovar una primera congelació de crèdit de més de 400 milions d'euros. Només cal veure l'evolució dels pressupostos després i els esforços de contenció de la despesa corrent que s'ha fet. Però bé, ahora Hem de generar més ingressos perquè la

reducció de la despesa té un límit si no es vol comprometre el creixement i, a més, el ritme de reducció possible no es prou ràpid.

S'ha d'assumir doncs que serà inevitable una major pressió fiscal, sobretot sobre les rendes més altes i/o del capital donat que, a hores d'ara, encara està bastant per sota de la dels països del nostre entorn.

Però, com dic, darrera la reducció del dèficit públic hi ha una qüestió de més profunditat i rellevància: la sostenibilitat del nostre Estat de benestar.

Jo aposto per obrir un debat a nivell estatal sobre el sosteniment de l'Estat del Benestar, per determinar el grau de sostenibilitat determinades polítiques socials, que són de la nostra competència i de cadascuna de les comunitats autònomes.

És el cas de la despesa pública en salut. Volem abordar clarament el debat sobre com garantir les prestacions en salut, tot aplicant algunes de les experiències dels països més avançats d'Europa en aquesta matèria

4.- Tornar a créixer, incrementant la competitivitat i la internacionalització de les nostres empreses. Ens caldrà incrementar la productivitat a nivell global. Millorant el capital tecnològic, innovant, pactant rendes. I no només en el sector privat.

Ja he dit que el nostre nivell d'internacionalització i de competitivitat, tot i no ser el que voldríem, és molt superior al que en una inèrcia pessimista molts estan disposats a reconèixer.

5.- Tornar a generar ocupació i, mentrestant, preocupar-nos de que els que han perdut la feina es formin més per a que estiguin en condicions de optar a feines de més valor en el proper cicle.

Però una de les condicions per reactivar l'ocupació és la reforma del mercat de treball. I una de les condicions per generar ocupació de qualitat és donar una alternativa exigent a les generacions més joves.

Apliquin-se, apliquem-nos, la filosofia que tant ha triomfat al Barça: confiem en la pedrera, donem condicions i curs al talent local, fent-lo tan competent i competitiu com l'internacional.

6.- Més productivitat i eficiència en l'administració pública. Ja m'he referit abans al procés de racionalització i simplificació del nostre sector públic. En una doble direcció:

- La simplificació administrativa per a empreses, indústries i autònoms. Amb accions que estan donant resultats ben tangibles i que poden resumir-se en dues xifres:

- 2,75 milions de dies de tramitació menys a l'any, amb tota la modificació legislativa que hem fet.

- I un estalvi per a les empreses de 930 M d'euros anuals, és a dir el 10% de la càrrega administrativa que les empreses suporten.

Encara tenim deures a fer

- I la millora organitzativa per guanyar, també en aquest sector, en productivitat a mig i llarg termini, que es concretarà en un termini de pocs dies o setmanes en un Pla de simplificació de l'estructura del sector públic de la Generalitat.

Aquest pla, que hem elaborat amb la col.laboració d'un grup d'experts independents, determinarà les accions a seguir de dissolució, fusió o integració d'un nombre significatiu d'entitats participades de manera majoritària per la Generalitat.

FINAL

No puc acabar sense fer una última reflexió més directament vinculada a les notícies que han anat apareixent aquests últims dies relacionades amb pràctiques poc honestes i corrupció, vinculades a l'esfera empresarial, a les administracions públiques i a la política.

Però atenció, o fem un esforç, tots plegats, per identificar i aïllar les parts corruptores i corruptes, o l'obsessió d'empastifar-ho i desqualificar-ho tot ens passarà factura col.lectivament.

Mireu, Catalunya, ni oasi, ni tampoc claveguera. Ni tapar les vergonyes, ni escampar indiscriminada dament una ombra de sospita, de dubte i de

desconfiança sobre la política i els polítics. La honorabilitat dels membres del Govern no pot qüestionar-se de manera superficial i irresponsable pel fet que en compliment de les seves obligacions hagin atès o parlat amb persones presumptes culpables i delinqüents.

Els membres del Govern no és que hagin resistit les pressions de cap extorsionador o comissionista, és que no les haurien acceptat en cap cas.

Aquesta és la realitat. No són "contactes" de cap delinqüent ni de cap trama. Són honorables consellers del Govern de Catalunya que han fet un ús impecable de les seves funcions i responsabilitats.

No es pot reinterpretar la realitat fent una lectura interessada i esbiaixada que genera una falsa realitat en base a suposicions, insinuacions, hipòtesis i fragments que, ni proven ni demostren res, i que aïlladament o presentats barrejats confonen més que clarifiquen.

Celebrem que s'identifiquin els casos de corrupció. El frau fiscal. La persecució dels qui evadeixen capitals a paradisos fiscals.

Demanem a la justícia que intervingui, que tracti tothom igual, que sigui diligent, que no propiciï els judicis públics paral·lels per culpa de la seva lentitud de vegades exasperant.

I reclamem una informació ponderada, justa i equilibrada que eviti l'espectacle gratuït de degradació grollera i desproporcionada.

No hi ha rivalitat mediàtica, ni interès empresarial que justifiqui determinades actituds i determinades presentacions mediàtiques que generen més equivocs i desinformacions que claredat i transparència, malgrat no sigui aquest l'objectiu.

Els que es vanten de transparència no poden crear una atmosfera tèrbola i irrespirable absolutament injustificada. Ni tots som iguals, ni tot és el mateix. El que està passant és molt descoratjador per als qui ens dediquem a la política des de la responsabilitat i la fidelitat a uns ideals.

Fem un esforç, vostès i nosaltres, tots els qui tenen i tenim responsabilitat en la creació de l'estat d'opinió de la societat catalana, per evitar, en la mesura del possible, un espectacle denigrant.

Perquè al final qui en sortirà tremendament perjudicada serà la societat catalana.

Aquesta Catalunya subjecte col·lectiu que tant clama i reclama, com vostès saben, respecte per la seva dignitat.

Moltes gràcies.